

Η ΒΙΤΛΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΧΡΟΝΙΑ Α!

ΦΥΛΛΟ 2

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1923

ΔΙΠΛΟΣ ΚΑΥΜΟΣ *

Παλιά ιστορία και πώς γυρίζεις!
Πώς φεύγεις κι' έρχεται ξανά
Πονεΐς, πληρώνεις και ξεσκίζεις,
Όπως και τότε την καρδιά.

Σά να μ'ην έχουνε περάσει
Χρόνια και πρόσωπα πολλά. . . .
Κι' ακόμα σά να σ' έχει πλάσει
Μιά φαντασία . . . τόσο παλιά.

Και στην αμφιβολία αν έως
Δέν είναι πλάνημα του νου,
Μιάν έχτρι νοιώθω κι' ένα μίτος
Κατά του ίδιου μου έαυτού. . .

Μ ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ "ΥΜΝΟ ΣΤΗ ΜΟΥΣΑ"

Υποταχθήτε, ω δαίμονες! 'Απ' τὰ βουβά κατώγια
Του 'Αδ' ακούω πατήματα βαρεία στην κούφια σκάλα,
Κάτι ανεβαίνει! . . . Ο κόρακας κλαίει στο κελί του μπόγια.
Άμμα σουρώει αργά ο δρυμός και πλάϊ του, ο βράχος, γάλα.

Του πεθαμένου Γίγαντα θά φάω το σάπιο σκότι,
Προς τὰ μεσάνυχτα θά β: ω να πάω σε κάποιο ξόδι.
Θ' ακούω τους έτικους να θρηνούν μέσα στα μαύρα σιόπη
Και θά γροικήτω μέσα μου του αϊστρου τὰ άπαισιο βόδι

Κι' όταν προβάλλουν της Αύγης τὰ έρωτεμένα μάτια
Και μέ ξυπνήτουν τὰ πουλιά μ' ένα τραγουδι πλάνο,
Όμιε, θά ιδώ τις σάρκες μου να πέφτουνε κομμάτια,
Κι' έρθός θά μείνω, σκέλεθρο, στον έρμο βράχοπέπνω:

ΣΠΥΡΟΣ ΝΙΚΟΚΑΒΟΥΡΑΣ

Το τραγούδι αυτό δημοσιεύτηκε λαθεμένο σ' άλλο περιοδικό. = Μούσα, 25 (Αύγ 1922) 1

DAMANTIOS D. PARADIMAS
JOURNALISTE - BOULVARD
OLYMPIA - ATHENES

ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΠΟΥ Θ' ΑΡΘΗ

Γυναίκα ἐσύ ποῦνε νάρθηξ μιὰ μέρα στὴ ζωὴ μου,
ἀγνωστὴ ποῦ σὲ καρτερῶ πιστὰ, μ' ἐμπιστοσύνη,
ποῦ θὰ μοῦ δώσης γιὰ νὰ πιῶ μέσα στὶς δυὸ σου φουχτες
τὸν ἔρωτα, ἔτσι σὰν νερὸ ποῦ βρεῖ ἀπὸ μιὰ θρύπη,

Θαρθῆς χυνόπωρο, ἀνοιξὴ θαρθῆς, — δὲν τὸ ξέρω.
Ἔρω μονάχα πῶς θαρθῆς σὰ μιὰ ξενητεμένη,
θάλης στὰ μάτια τῆ χαρὰ τοῦ γυρισμοῦ καὶ θᾶνε
ἀπ' τὸ ταξίδι σου ἢ γλυκιὰ μορφή σου κουρασμένη.

Θεὰ σὲ μπάσω σπίτι μου κρατώντας σὲ ἀπ' τὸ χέρι,
Θ' ἀνοιξῆς τὰ παράθυρα, πλατεῖα, γιὰ νὰμπῆ ἡ μέρα
θὰ διορθώσης ἀπαλὰ τ' ἄνθια στὴν ἑταζέρα

κι' ἀφοῦ κυττάξης γύρω σου κι' ὄλα τ' ἀναγνωρίσης.
θᾶνε ὡς νὰ συνεχίζουμε καὶ πάλι εὐτυχισμένοι,
κάποια ζωὴν ἀπὸ καιρὸ πολὺν ἀρχινισμένη.

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΥΑΛΙΑ

Τὸ φεγγάρι μπόρεσε πάλι νὰ ξεφύγει ἀπὸ
τὴ φυλακὴ ποῦ τὸ κλείναν κάθε σούρουπο ἀπὸ
ζήλεια τᾶλλα ἀστρά. Κα' γέλασε πάνω ἀπὸ τὴ
θάλασσα θριαμβικὰ. Οἱ πρασινογάλαζοκυματισ
μοῖττες εἰδειξαν ἀμέσως τὶς ρυθμικὲς κινήσεις τους
σ' ἕν, ἀποκαλυπτικὸ λευκὸ φῶς. Ἐδῶ — ἐκεῖ πάνω
στὴν πλατεῖα ἤσυχη ἐπιφάνεια στενόμακρες λευ
κότερες γραμμὲς σὰ νὰ στῆθηκε καὶ περισσότε
ρο τὸ λευκὸ φῶς καὶ νὰ στερεοποιήθηκε: "Ἄφρι
ξαν κάποια βιαστικά, χαρούμενα κυματάκια.
Φωτίστηκε κα' ἡ ἀκρογιαλιά. Καὶ ξεπε
τάχτηκε μεσ' ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ἄμμου μιὰ
μακρὰ συντροφιά ἀπὸ ἡλιοκαμένες κωνικὲς
σκηνές. Ἐνα γέλιο σύγχρονο καὶ μιὰ ἀμαδιχὴ
κίνηση διέκοψαν τὴ μυστηριώδη του σιωπὴ,
ποῦ κρατοῦσαν μπρὸς στὸ θαλάσσιο σκοτάδι.
Οἱ ἄνθρωποι τῆς καλ: καιρινῆς ἐκείνης ἀκρογυ
αλιάς ἐνοιωσαν τὴ φωτεινὴ χαρὰ τῶν ἀψύχων.
Τὰ κορίτσια σηκώθηκαν ἀπὸ τὴν ἀκοχαια-

κὴ συντροφιά, ποῦ καθόταν σὰ φύλακας νυχτε
ρινὸς στὴ χαμηλὴ πόρτα κάθε σκηνῆς. Πιάστη
καν μπράτσο με μπράτσο καὶ ξανάρχισαν τὴν
ἱστορία τῶν μυστικῶν τους, ποῦ ἐπαίρναν ἕνα
νέο ἐνδιαφέρον καὶ μιὰν αἰτιόδοξη διάθεση μεσ'
στὴ γενικὴν εὐδαιμονία. Πι τρίαζαν σιγά—σι
γά στὴ θάλασσα καὶ περίμεναν . . .
Οἱ γέροι ἔμεναν μόνι μπρὸς στὶς σκηνές,
γιατί κα' οἱ νέοι ἔσμιγαν σιγά—σιγά κα' ἀπομα
κρυνόνταν. Σὲ λίγο ξαναγύριζαν καὶ με ἀφείλει:
προσεγγίσεις ἀλλάζαν λίγα λόγια με τὰ κορί
τσια ποῦ περίμεναν μπρὸς στὴ θάλασσα. Ἐπει
τα ἀπομακρυνόνταν πάλι καὶ γανόνταν στὶς ἀνω
μαλίες τῶν βράχων τῆς ἀκρογυαλιάς.
Οἱ γέροι δὲν ἀνησυχούσαν. Τὰ κορίτσια ἦ
ταν κοντὰ τους. Ἀλλὰ δὲν ὑποπευόνταν τὴ
συνθηματικὴ ἀναμνή τους μπρὸς στὴ θάλασσα.
Ἡ πολιτεία λαμπύριζε στὴν ἀκρὴ τοῦ ὀ
ρίζοντα με ρῶτα σκρπιστὰ, κίτρινα, σὰ νὰ ἦ

ταν τᾶτονα μάτια τῶν ἄρρωστων ἀνθρώπων
τῆς. Οἱ γέροι κοίταζαν με νοσταλγία τὰ ρῶτα
τῆς πολιτείας. Τα κορίτσια δὲν πρόσεχαν σ' ἐ
κεῖνα τὰ ρῶτα. Περίμεναν κα' ἐρευνοῦσαν ἐπίμο
να τὴν ὑδάτινη ἐπιφάνεια. Ἐπειτα δοκίμασαν νὰ
πομακρυνθοῦν με βήματα μικρὰ, ἀμφίβολα. Οἱ
γέροι πάλι δὲν ἀνητύχησαν. Οἱ νέοι εἶχαν χαθεῖ
πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς ἀκρῆς τῆς ἀκρογυα
λιάς ἀπὸ ὦρα . . .

Ἐπιτέλους τὰ κορίτσια ξεχώρισαν ἀνάμε
σα σταρρισμένα κυματάκια κάποιες ἄλλες λευ
κὲς βούλες σὰν ἀρούδες, νάκολουθοῦν μιὰ συνέ
χεια πάνω στὸ νερὸ, ποῦ ἔσθηνε κα' ἀμέσως ξα
νάρχισε. Ὅμως δὲν εἶπαν τίποτα, οὔτε στάθη
καν. Ἡ ἀκρὴ τῶν γέρων ἐφόρευε ὡς ἐκεῖνο τὸ
μέρος. Προχώρησαν με τὰ ἴδια μικρὰ κα' ἀμφί
βολα βήματα. Οἱ λευκὲς βούλες ἀλλάξαν διεύ
θυνση κα' ἔγραψαν στὸ νερὸ μιὰ πιστὴ παράλλη
λο τοῦ περιπάτου τῶν κοριτσιῶν.

Οἱ σκηνές δὲ μπόρουνταν πιά νάκούτουν τόσο
μακρὰ. Καὶ τὰ κορίτσια ἄρχισαν νὰ μιλούν με
τὴ θάλασσα. Δὲν ἀλλάξαν ὅμως τὰδιάρρο περ
πάτημά τους. Γιατί μερικὲς σκηνές εἶχαν ἰσχυ
ρότερη τὴν βρατὴ ἀπὸ τὴν ἀκρῆ. Κα' ἐξακολου
θοῦσαν νὰ μιλούν στὴ θάλασσα με τὸ διαταχι
κὸ κα' ἀβέβαιον βῆμα τους, σὰν τὶς ἀνήτιχες ἐ
ρωτευμένες τὴν πρώτη φορὰ ποῦ θὰ τῆς βρεῖ ὁ
κόσμος πλάι στὸν καλὸ τους . . .

Κ' ἡ θάλασσα τολμηρότερη ἀπομακρυνό
ταν δυνατότερα, ὀρητικότερα. Κάποτε ἀφριζε
ἀπὸ τὸν πόθο τῆς. Ἀλλὰ τὰ κορίτσια ἔπρεπε
νὰρήτουν τὸ στοιχειωμένο κείνο μέρος τῆς θά
λισσας. Εἶχαν ἀργῆται καὶ τὰ στενὰ σκεπαστὰ
παραθυράκια τῶν σκηνῶν ποῦ τὰ φώτιζε ἕνα
ὠχρὸ κίτρινον φῶς, τοὺς φάνηκαν ἄξαρνα σὰ μά
τια κυτρινισμένα ἀπὸ τὸ θυμὸ τους. Τότε ἡ θά
λασσα φούσκωνε ἀπὸ τὸν πόθο τῆς τελευταίας
στιγμῆς κα' ἐβῆ αλε στὴ νυχτερινὴ ἐπιφάνειά τῆς
τὰ κεφάλια τῶν ἀγαπημένων τῶν κοριτσιῶν.
Ἦταν γνωστὰ τους τὰγαπημένα ὠραῖα κεφάλια
κα' ἀπὸ ὦρα μίλαγαν με αὐτά. Ἀλλὰ φαντάστη
καν τὸ ξάρνασμα τῶν γέρων, ποῦ εἶχαν δεῖ
τοὺς νέους νὰ χάνονται πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους
τῆς ἀκρῆς τῆς ἀκρογυαλιάς . . .

Τὰ κορίτσια ἀποχαιρέτησαν τὴ θάλασσα
καὶ τὰ ὠραῖα κεφάλια χάθηκαν πάλι με τὴ χα-

ρὰ μιᾶς ὑπόσχεσης ποῦ εἶχαν πάρει ἀπὸ τὰδιάρ
ροφα καὶ συγκατατημένα κορίτσια — — —

"Ἀργῆσε πολὺ νάρθει ἡ ὦρα ποῦ εἶχαν ὑπο
σχεθεῖ τὰ κορίτσια.

Οἱ σκηνές ὑψωνόνταν ἤρεμες, στὸ ἀσγυρὸ
φῶς τοῦ φεγγαριῦ, σὰν παμπάλαια κεφάλια με
κωνικὰ καπέλα.

Ἡ θάλασσα με τὶς ρυθμικὲς κινήσεις τῆς,
ποῦ τὴν ἀποτραβοῦσαν καὶ πάλι τὴν ἔφερναν κά
τω ἀπὸ τὶς σκηνές, νόμιζες πῶς προσευχόταν
στὰ πόδια τους με κατάνυξη κα' ἀδιάκοπες μετάνιες.

Τὰ κορίτσια κα' οἱ νέοι, σὰν με συμφωνη
μένη ἀδημονία, ἀντομώθηκαν γρηγορότερ' ἀπὸ
τὴν ὦρα ποῦ εἶχαν ὑποσχεθεῖ. Καὶ δὲ φοβήθη
καν τὶς σεβαστὲς σκηνές. Ἐσμιζαν μπροστὰ
τους κα' ἔκαναν τὶς τολμηρότερες τρέλες πάνω
στὸ παχὺ χαλί τῆς ἄμμου, ποῦ ἀπορροφούσε κα
θε κρότο.

Μιὰ γριὰ διψασμένη ζήτησ' ἔξω ἀπὸ τὴ
σκηνὴ τῆς τὸ ὀροσερὸ κανάτι τῆς. Τὸ σμίξιμο
τῶν νέων καὶ τῶν κοριτσιῶν ἔμενε ἄφωνο πάνω
ἀπὸ τὴ θάλασσα σὰ θάλαμνο σκηρικὸ καπιὸ θεάτρου.

Ἡ γριὰ ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς μπρὸς στὰ
στοιχεῖα τῆς θάλασσας. Καὶ σύρθηκε κάτω ἀπὸ
τὴ σκηνὴ με τὸ στόμα σφιχτὰ κλεισμένο ἀπὸ
φόβο μὴν τὰ στοιχεῖα τῆς πάρουν τὴ μιλιὰ —

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΚΟΨΕ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Κόψε λουλούδια ἀπ' τὸ βουνὸ, τοῦ Μάη λουλούδια
κόψε
καὶ σῶριάσε μου τα ἀγκαλιές στὸ μῦρο τους νὰ ξε
χαστῶ.
— Τραγοῦδι: θέλω ἐρωτικὸ νὰ τραγουδήσω ἀπόψε
καὶ σὺ νὰ μοῦ κρατήσεις τὸ σκοπὸ.

Δὲ θὰ σοῦ πῶ πῶς σ, ἀγαπῶ — κόψε λουλούδια
ἀκόμα
λουλούδι μεσ' τὰ λουλούδια, τρελλὴ μου ἀγάπη ὑ
στερινή.
Κάνε το ἀκόμα πιὸ ἀλαφρὸ κα' ἀπ' τὸν ἄφρὸ τὸ
χῶμα
γιὰ με: ἀνθένια κάνε το στρωμνὴ...

Σέ σένα βρήκεν ἡ ἀσκοπη ζωὴ μου τὸ σκοπὸ τῆς Πάρτην στὰ κρίνα χέρια σου παιγνίδι, δέσε την γερὰ στὰ μεταξένια σου μαλλιά, νὰ βρεῖ τὸ ἀντίστοιχότητος ἂν ὄχι τὴ χιμμένη τῆς χιμν.

Κι' ὅπως σέ βλέπω καὶ σοῦ ἀνθεῖ στὸ ὠραῖο κορμί κορμὸνὰ τὸ κρεμεζὶ γαρσίφαλο τοῦ γέλιου σου τὸ ἀστραφτερό ξυπνᾷ τὸ ἀνήμερο θεῖο πού ἀπὸ βαρὺ χειμῶνα στὰ στήθη μέσα ἐρώλεβε κημονημένο ἀπὸ κικρό..

ΜΙΚΩΣ Μ ΖΩΤΟΣ

« ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΓΑΠΗΣ »

« ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ »

Πᾶνε χρόνια πολλά . . — τὸ παλιὸ παρα μῦθι τὸ λέει — Καιρὸς . .

Σ' ἕνα σπιτί ἀπλὸ μιὰ παιδοῦλα παράξε η-λιχὴ καὶ χλωμὴ μ' ἕνα προσωπο πλήθος φακίδες! Καὶ μονάχα δύο μάτια, μεγάλα, βαθιά, ἔνα ἐρώτημα ὅλο στοχασμὸς — Σ' ἕνα προσωπο ὠχρὸ δύο περίεργα μάτια, νὰ θαρρῆς, μόνο μάτια πὼς ἦταν. Καὶ στίς κόρες τους μέσα βαθιὰ κάποιος ποθος κρυφός. Σάν ἀνταύγεια λευκότατου ὀνείρου, σὰ μιὰ δόξα πανώριας ἀγάπης: Τὰ πράσινα μάτια. Δυὸ σμαράγδια ὅλο φῶς στῆς ἡμέρας τῆ λάμψη καὶ στῆς νύχτας πυχτὸ τὸ σκοτάδι δυὸ παράξενα φῶτα ὅλο μάγο μυστήριου

Δυὸ γλυκόφωτοι φάροι μὲ βαθιότερες ἴνες χροῦτες στῆς ψυχῆς τόνειρένιο ἀρογιάλι. Ὁκεανὸν μ' ἀνεγνωρίστα βύθη. Κόσμοι ξένοι, μαγγήτες . .

Κ' εἶτε σ' ὄνειρο ἢ σέ ζωὴ, σ' ἕνα ὠραῖο κορμί ἢ καὶ ξέχωρα μόνο μιὰ καὶ πάντα ἢ ἴδιον λατρεία τὰ πράσινα μάτια. Κ' ἕνα ὄνομα ὠραῖο, γλυκὸ ἐδινέ του, καὶ τὰ κραζέ: Χάρη. —

Μὰ μιὰ μέρα ὁ κόσμος κακὸς—ὄλοι ἢ ἕνας τὸ ἴδιο δὲν εἶναι; — τῆς τὸ εἶπε σκληρὰ. « Γελοῖο τὰ ὄνειράτα νὰ λατρεύῃς καὶ μόνο. Καίτα γύρω καὶ πέρα. Νὰ μιὰ λίμνη ἀγνή πού ζαρῶ-

νει ἀλαφρὰ τ' ἀεράκι. Σῦρε πνίξε τὰ πράσινα μάτια καὶ γύρια». Καὶ τὸ βράδι, πού ἄγρια συσοῦτε ὁ βροχίος καὶ λυγίζαν, στεναγμοὺς, τὸ καλάμια, καὶ τὸ κάτρο φεβέρα τὸν ἴσκι του ἔρω, τὰ πῆρε παιδοῦλα φτωχὴ, τὰ πράσινα μάτια, γιὰ θυσία παρθένα στὸ θεῖο τοῦ κόσμου.

Καὶ δὲν ἔτρεμε μέσα στοὺς ἀσπρούς ἀγροὺς πού τὰ εἶδε νὰ φεύγου, στὴν ἀντάρα τῆς λίμνης πού ὀλοπράτινη βάρηκε κι' ἄγρια, καὶ δὲν ἔχυτε δάκρυ, κανένα. — Θάρρος — Ὅχι! Πῆ πολὺ τὸ χαμὸ δὲν τὸν ἐνιωθε ὄλον. Παιδί . .

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν τὰ γύριστα καὶ μεγάλωνε πάντα ἡ παιδοῦλα. Κάποιο φῶς στα περίεργα μάτια τῆς τὴν ὥρες — ὥρες μιὰ γλύκα τὰ μέλι. Μιὰν ὄχρη τρυφεράδα στὰ χεῖλη κι' ἡ φωτοῦλα τραγοῦδι . .

Καὶ μιὰ μέρα, μεσημέρι, λαμκρό, ἀβασιλευτε, σέ μιὰν ἄλλη παιδοῦλα τὰ πράσινα μάτια ζωὴν καὶ λατρεία. Καὶ σ' ἀγάπησε πόσο; βαθιὰ καὶ τρανὸ στὸ δικὸ μὰ καὶ ξένο τὸν τόπο. Μιὰ ἀγάπη χαρὰ καὶ λουλουδι. Μιὰ ἀγάπη δροσιὰ πρῶτῆν στὰ μεταξίνα φύλλα λευκῆς κυκλαμῆας. Σάν ἀνθὺς μυρδαλιάς ἀπαλότερος σ' ἕνα κλωνάρι.

Μὰ μιὰ μέρα ἡ μετρά κακὴ, σάν τῆ θάλασσα ἤρθε τῆ θλίψη νὰ φερῆ. Χωρισμὸ καὶ λυσμόνια. Κ' ἕνα δάκρυ τῆς κύλησε τὴν ἡμέρα, μὰ ὄχι θολὸ. Κρουσταλένιο, λευκὸ, σάν ἀθολώτου ἀπὸ ἄχνα καθρέφτη, καὶ πάει . . .

ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΣ

ΚΑΤΟΥ ΑΠ ΤΟΝ ΗΣΚΙΟ ΕΝΟΣ ΕΡΝΕΟΥ

Εἶναι ἡ ζωὴ μου μιὰ ἐρημωμένη πολιτεία. . .

Τώρα, Φρουρὸί τῆς τὸν αἰώνιον ὑπὸ τους κοιμῶνται;

στὴ νεκρὴ γαλήνη μέσα, στὴ βαθιὰ χούγια, στὰ κέστρα ὀπάνου πού τοῦ ἔχρησεν εἰς σκῆμα, ὀνές κρεμιεῦται.

*Ερμηὶ οἱ δρόμοι κίστεοὺς καὶ τὰ λαμπρὰ καλὰ τὰ Μόνη ἢ ψυχὴ μου, στὴ νεκρὴ τῆ σιωπῆ, γυρνᾷ:

-Χλομὴ, χωρὶς λάμψη κομιὰ στὰ ὀρεισπὸλο ματικακάτου ἀπ' τὸν ἠσκιὸ εἰς ὄνείρου πού ἀπᾶνω τῆς πεταεῖ . .

Γ. ΤΣΟΥΓΑΛΑΣ

ΕΒΡΑΙΟΥΚΗ ΠΟΙΗΣΗ.

« ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ » ΓΕΟΥΔΑ ΑΔΕΒΗ

Μὰ περιστέρη Πλάι στὴν ἀκροποταμὴ Τῶν ματιῶν ἡ ἐπιθὴ μίε Δυσκοιόρητο τ' ἀσῆμι καὶ ποιδὸς θύρη ὡς τῆ Σάν ὁ πόθος εἶνε ὁμορφη (δικὴ μου περιστέρη; Ποθητὴ σάν τὴν Ἱερουσαλὴμ,

Μὰ πρὸς πού, γιὰ πού ὄχ στριψῆ Γιὰ ποιὰ λημέρια ὄχ τραβίξῃ ἀφοῦ ἐγὼ Ἔχω στὴν καρδιὰ μου ἕνα στρατό-ἔδο Πλατύχωρο, τρισμαγιστο νὰ κατοικήτῃ.

Οἱ μαστὶ τῆς τὴν καρδιὰ μου ληλάτισαν Μὲ πλανέψην, μὲ τραβίξανε τὰ μάγια τῆς Πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τοῦ μάγου τῆς Αἴγυπτου.

Τὸ κεφάλι τῆς ὄχ ἄς σέ κρήρα, μέλι ὄχ μου ἄλλ-λῆξῃ;

Τὶ ὄχθε νύμφη; ἔδικαζέ; Θεσαυρὸ; Μὰ ἐγὼ μονάχα διπλὴ ἢ νὰ σοῦ δωσω Ἐνὴν καρδιὰ μου!

Μάγουλο φῶδο, μὲ τὰ χεῖλη μου τὸ δρεπω. Στιθικα φῶδα μὲ τὰ χεῖρα τὰ μαζεύω Κι' ἂν τὰ χεῖλη σου εἶν δυὸ κερβουνα ἀνχμμένε, Εἶν τὸ στομα μου τριμαγιστ!

Σάν παρτιδες εἶν εἰ δυὸ σου εἰ πλεξιδες. Καὶ προβάλλουν μεσ' ἀπ' τὰ μαλλιά σου Μεσονύχτιοι ἴσκι.

Ἄπ' τὸ μάγουλό σου ἡ λάμψη φωτοπαίξει Πῆνω στὰ μαλλιά σου Σάν τὸ φῶς τὸ πρῶτὸ μέσα στὸ δεῖλι.

Δὲν εἶνε σκότος μπρὸς σ' ἕνα ἀχτιδισβολὴ τῆς Δὲ θυμέται τὸ λυχνῆς τῆς Μεσ' στὴ βαθιὰ νυχτιὰ

Καὶ μετ' ἀσπιδόρωτο ξεγυρνᾷ τὸ φῶς τῆς Καὶ ἐρτὴ φῶς, τὰ παντὰ ἀστράφτουν.

Αὐτὸ εἶνε ὁ ἀγκυπιτικός; Πῶ δὲν ἔχει ἀγάπη στὸ πλευρὸ του Ἔλα καὶ γίνου στήριγμα σάρτῶνε Γιὰτὶ δὲν πρέπει νᾶναι μοναχός; ...

Μὰ πρέπει νὰ σάστε ζευγάρη Γιὰ σένα χρὴνι' ἀγάπης ἤρθανε Κι' ἤρθε ἡ στιγμή γιὰ νὰ ζευγαρωθῆτε, Ἔτσι νάρβῃ ὁ καρὸς τοῦ ἐξίλασμου Γιὰ τὴν Φυλὴ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ Ζ JGHNOR

Μεσ' στὸ δάσο; πλάι στὸ ρέμμα λουλουδιζούν Μαρμαρίτε, ὀλομόναγε, σεμνές. Μαρμαρίτες; σάν τοῦ ἡλιοῦ τὸ φῶς ὀλόασπρε; Πῶναι ὀλόασπρε, Τρα—λα—λά,

Πεπατᾷ ἡ μικρὴ Χαθὰ ρεμβή, σιγὰ Κι' ἔχει σκορπιὸ τὸ χευσάφι στὸ κεφάλι Κι' ἔχει ὀλοχυτο λαίμῳ καὶ στὴν ψυχὴ τῆς Ἱερουσαλαεὶ κίποο τραγοῦδι, τρα—λα—λά.

Νῆ, προβάλλει νιδὸς ψηλόκορμος, λεβέντης; Πού ἔχει ὀλομυρα μαλλιά κι' ἔχει τὸ βλέμμα Ἱερουσαλαεὶ καὶ μὲ χάρη τὴν ρῶτᾶ Κι' ἔτσι δὲ τῆν ρῶτᾶ τραλῶ, λα—λά,

—Τὶ γυρέθει ἡ κοπελοῦλα, τὶ ἔχσεν ἡ ποθητῆ; Καὶ στὴ γῆς πᾶνω καρφῶνε τὴ μακτιὰ τῆς; —Νὰ γυρέθω μαρμαρίτες, κοκκινίζει ὡς παπαρούνα Κοκκινίζει; ὡ, παπαρούνα τρα—λα—λά.

—Τὶ ζητᾷ; κι' ἐγὼ τὴν βρήκα τὴν πιὸ ὠραῖα μαρμαρίτα,

Μαρμαρίτα πού ἔχει ὀλόξανθη μαλλιά Κι' ἔχει μάτια ζαφειρένια Κι' ἔχει μάτια τρα—λα—λά.

Πόσο! πόσο διψασμένη, κουρασμένη εἶν ἡ Χαθὰ! —Εἰ' ἀφισέ με, γι' ἀφισε με τὸ χεράκι σου ν' ἀγ-γίσω

Στὴν καρδιὰ μου νὰ σέ σφιξῶ καὶ νὰ σέ δρασίσω Μέννα μου φιλι. Ἄφισε με τραλα—λά. —

—Μὴ μ' ἀγγίσεις . . Μὰ δὲν κάνει. Μοῦπε ἡ μάννα πὼς δὲν κάνει

Κι' εἶναι γιὰ, ζαίρεις, πολὺ μὲ μαλώνει καθε μέρα. —Πῶ εἶναι ἡ μάννα σου; ἐδῶ πέρα; Μόνον δέντρο ὀλόγουρᾶ μὲς

Μόνον δέντρο ὀλόγουρᾶ μὲς τρα—λα—λά. —Μὰ; κοιτάζουν. — Δὲν κοιτάζουν. — Μὰ; ἀκού-νε. — Δὲν ἀκούν,

"Αψυχα δλα είναι τριγύρω και θουβό τ' άγριο τὸ δάσος
Στὴν ἀγκάλη μου θὲ νάδεις! μὴ φοβῶσαι, ὦ ἐὺ γλυκειά,

"Ἐνα μονάχα φίλόκι τρα—λα—λά.
—Μ' ἀγαπάς;—"Ω σ' ἀγαπῶ!—Ντράπηκες; "Ω ἔχω ντροπή!

—Τότε ἀγάπησε καὶ ντρέπουν ἐὺ καὶ σώπα.
Κεῖτα μοιο πῶς μπερδεύουν μὲ τὰ δλόμαυρα μα—λιά μου

Τὰ ξανθὰ σου τὰ πλεξούδια τρα—λα—λά,
"Απαλὰ κι' ὁ "Ηλιος γέρνει, χάθηκε κι' ὄνιος
Κι' ἡ Χαβὰ στὸ δάσος μένει πάντα ντροπιασμένη.
Πρὸς τὴν πὸνὴ δειλά στρέφει κι' ἡ ψυχὴ τῆς μουρ—μουρῖζει

Τρυφερὰ κάποιο τραγοῦδι τρα—λα—λά.—

(Μετάφραση)
ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΥΝΓΟΥΛΙΕΡΟΣ

ΠΟΘΟΙ ΚΑΙ ΚΑΗΜΟΙ

(Τοῦ ἀγαπημένου μου δάσκαλου Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ)

1

Παρωνὰ γητέματα πλανέματα τοῦ νοῦ
— Στὸ δόλιο Μεσολόγγι.
Τῆς λάγνας λιμνοθάλασσας μιὰν ὥρα ἔσπερινου
Ποῦ ξεψυχοῦν οἱ βόγγοι,

Τῆ γαλανῆ τῆς ὁμορφιά πῶς νὰ χαρῶ σὰν
πρῶτα

Μονάχα μιὰ στιγμή,
Σὰν μιὰς γυναίκας ζωτικιάς τὰ μυρωμέναχνῶτα
("Αχ! πόθοι καὶ καημοί!)

2

Γλυκὰ ἠλιοβασιλέματα καὶ γελαστὲς αὐγοῦλες
Βαθιά μου σὰς ζωγράφισα.

Κι' ὦ ἔσπετ' ἐξαιτίες ὁμορφιῆς Μεσολογγιτο—ποῦλες

Καημὸς μου ποῦ σὰς ἄφησα.

Τώρα μακρὴνὰ σας βρίσκομαι καὶ σὰς ἀναπολῶ
"Α! καὶ νὰ ρχόμευν πίσω!

Στ' ἀγαπημένο μου χωριό, νὰ πάω πρὸς τὸ
γιαλὸ

Μιὰ οὔτη ν' ἀντικρύσω . . .

3

Στὸν ἀή—Συμὸ στὸν πλάτανον, ἀρματωμένους
πάχθηκα

Νὰ πάω καθὼς ἦτάν ἡ κλεφτουριά,
Νὰ σιέται ἡ φουστανέλα μου καὶ τὰ χυτᾶ ν'
ἀστράφτουνε

Ἰσαπράζια καὶ φλευριά.
Τ' ἀρνιά στὴ σούβλα νὰ χυρνεῦν ἠλιψημένες
λεβεντιές,

Τῆς βράχης τὰ βραχόπουλα,
Καὶ γῶ νὰ σέρνω τὸ χορὸ καὶ μεθυσμένα τὰ
παιδιά

Νὰ μεῦ φωνάζουν' ὄπουλα!

4

Μὲς τὰ γλῆρὰ σου τὰ νερά, γλυκειά μου λι—
μνοθάλασσα,

Τὸ δαίλι ὡς θὰ ποντίσει,
Σὰν κρίνο μὲ ἠρυπάθεια θὰ πέσει τὸ φεγγάρι
Νὰ σὲ νεκροστολίσει.

Κρεῖνα λευκά, κρεῖνα χλωμά καὶ μὲς τὰ κρεῖνα ὁ
κρίνος,

—Τὸ φῶς μου κι' ὁ καημὸς μου—
Τὸ βράδι στὰ παράθυρα πίσω ἀπὸ γλάστρες γέρ
νουνε

βασιλικῶ καὶ δυόσμου

6

Γαλήνη νὰ χερτάσω.
Καὶ σὲ μιὰ ψαρογάτα νὰ πάβω καὶ νὰ μπῶ
Σταλίκι γιὰ νὰ πιᾶσω.

Κι' ἀπ' τὰ σοκάκια τῆς βραδιῆς μερακωμένους νὰ
χυρνώ

Στὸ πτητικὸ, στὴ Μάνα μου.
Καὶ νὰ μὴ φτάνω ὡς τὸ πρῶτ' κι' ὄλο νὰ τρα—
γοῦδῶ.

«Κιτρολεῖμονιά καὶ μαντζουράνα μου . . .»

Κιτρολεῖμονιά καὶ μαντζουράνα μου . . .»

Κιτρολεῖμονιά καὶ μαντζουράνα μου . . .»

Κιτρολεῖμονιά καὶ μαντζουράνα μου . . .»

ΓΕΡ. Δ. ΚΑΣΟΛΑΣ

ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

"Αχ, ναί, τ' ἤθελε, λοιπὸν, ἐκεῖ πάνω;
Καὶ, ὅπως τὰ συνεφάκια τοῦ τσιγάρου, ἀβρι—
στα, διαγράφουνε στὸν ἀγέρα, σχήματα, ἔτοι—
μα νὰ διαλυθοῦν, ἔτσι καὶ μέσα στὸ συγχυσιμέ—
νο τοῦ πνεύμα ἀρχισὸν ἦδη νὰ διαγράφονται διὰ
φορὲς σκιηρές καὶ πρόσωπα. Ὁ φόνος τοῦ ἀδερ—
φοῦ του, ἡ φασαρία στὸ σπίτι, ὁ θυμὸς αὐτου—
νοῦ, κατόπι ὁ φόνος του, ἡ σκιηρὴ τοῦ φανου, ἐ—
κεῖνος ὅπως τὸν ἐβρήκε ζωντανὸ καὶ καθὼς τὸν
ἀφῆκε πεθαιμένο . . .

Γιὰ μιὰ στιγμή πόθητε νὰν τότε κύκλωναν
δύο τρία σκυλιὰ, νὰν τὰ βάλει μαζὺ τους γιὰ
νὰ διώξει αὐτὰ τὰ ὄραματα ἀπὸ τὸ νοῦ του.
Σκυλιὰ ὅμως δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ τριγύρω.

Ὅσοτο ὁ θόρυβος τῶν βημάτων του καὶ τῶν
πετρῶν, ποῦ κυλοῦσαν, ἐξακολουθοῦσε νὰν τὸν
ἐνοχλῆ. Γι' αὐτὸ λιγότεψε τὸ δρόμο του καὶ
περπάτησε πρὸ σινά. Τότες ὅμως συνέβηκε κάτι
παράξενο. Οἱ ὀπτασιές, ποῦ πλυνίστανε τριγύ—
ρω του ἀόριστες, μολὶς ἰχνογραφοῦμενες, σὰν
καπνοὶ τσιγάρου, τότε κύκλωσαν ἀπειλητικὰ
καὶ διὰ μιᾶς ἐκυρίεψαν τὸ νοῦ του καὶ ξεδυπλώ—
θηκαν μὲ δ' ἡ τους τὴν ὁμοίτητα. Σὰν παγωμέ—
νος ἐστάθηκε.

— Ἀλήθεια τί ἔρταιγε κεῖνος; σὰν κάποιος
νὰν τοῦ ψιθύρισε καὶ θυμῆθηκε τὸ γέρο, ποῦ διη—
γότανε ἱστορίες βουκαλάκων,

— Κάτι θὰ πάθω. Γιατὶ νὰ σκοντάψω;
Ἦ σκέψη οὔτ' ἔστεικε μπροστὰ του σὰν τει—
χος καὶ τὸν ἐμπόδιζε νὰ προχωρήσει.

Πάλι σκέφτηκε νὰ γυρίσει πίσω, ἀλλὰ καὶ
πάλι ἡ θύμηση τῆς ντροπῆς τὸν ἐκρατοῦσε ἀνα—
ποράσιστα. "Ἔτσι ἔστεικε ἐκεῖ ἀρχίζοντας κιό—
λας νὰ τρέξει. Ἐξήνου ὅμως σὰν ἐσυλλογίστη—
κε τὸν ἑαυτὸ του σ' αὐτὴ τῆ στάση ἔτσι ἀμφί—
ροπο καὶ δειλὸ, αἰστάνθηκε ντροπῆ, βαθεῖα γιὰ
τὸ ἄτομό του καὶ προχώρησε πάλι. Μὰ κεῖνες οἱ
ἀόριστες σκιηρές τότε βασάνιζαν. Βάλτηκε πρὸ
γρήγορα νὰ περπατάει. Κι' ὄλο πρὸ γρήγορα,
σχεδὸν μὲ πηδημάτα . . .

Τώρα θὰ περνοῦντ' ἀνάμεσο ἀπὸ τίς λιθιέςδου
περιβελῶν, ποῦ γιόμιζαν τὸν ἀγέρα μ' ἐυωδιές

βαθειές. Πότες κηδεῖς δὲν πέρασαν ἀπὸ κεῖ μέ—
σα! "Αν ἦταν ἀλήθεια ὅσα λέγανε γιὰ τοὺς βου—
κόλακες; Ρίγη διαδοχικὰ τοῦ ἀβλάνωσαν τὸ
κορμί καὶ ὁ ἴδρος του πλήθαινε. Ἐσφιξε τὸ μα—
χαίρι του μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ ἔπερνε θάρος.
Μάταιη ἀπαντοχὴ. "Ω! "Ω! ἂν ἦταν ἀληθινὰ!
Κι' ὅταν θὰ ἔκανε νὰ περάσει τὴ λιθιά ἂν ἐξά—
φνου πρόβαινε ἐκεῖνος, παύληξοι ἔπως τὸν ἤ—
ξαιρε στὴ ζωὴ καὶ τοῦ ἐφραζε τὸ δρόμο; "Αν τό—
νε ρωτοῦσε: ποῦ πᾶς; Καὶ τώρα εἰ σάρκες του
βρωμοῦσαν. Ἦταν πράσινης. Τὰ μαστὰ του ε'
χανε φλόγες. Θεὲ μου! Καὶ τὰ σκυλιῶν πε—
τοῦσαν ἀπὸ τίς σάρκες του. Καὶ τὸ σάβανό του
φούτωνε ἀπὸ τὸ ἀγεράκι τοῦ βουνοῦ. Τὰ χέρια
του θὰ ἦταν σκληρὰ καὶ τὰ σκελετωμένα του
δάχτυλα καθὼς θὰν τὸν ἐπιαναν ἀπὸ τὸ λαιμὸ
τώρα θὰ χωνώτανε μέσα σὲ τίς σαρκές του. Κι'
ἔτω;—ἔτω; τραβώντας τον ἀπὸ τὸ λάρυγγα θὰν
τὸν ἔπερνε ζωντανὸ κάτω στὸ μνήμα του, θὰν
τὸν ἀγκάλιαζε καὶ θὰν τὸν κρατοῦσε ἀγκαλιὰ
κάτου στὸν τάφο ἐκεῖ . . .

"Ἐβγαλε κάτι σὰ μούγγουσμα, κάτι σὰν ἀλύ—
χτησμα κάτι τέλος ὄχι ὅμοιο μ' ἀνθρώπινη φωνή
καὶ ἡ μέθη τοῦ φόβου τότε πλημμύρισε. Φτε—
ρωτὸς ὤρμησε μπροστὰ. Ἐτρεχε. Μὲ τὰ δόν—
τια σφιγμένα, βράνοντας λίγους ἀφροὺς ἀπὸ
τίς ἄκρες τῶν χειλιῶν του καὶ κρατῶ τὰς στέ—
ρεα τὸ μαχαίρι στὸ χέρι, πέρασε ἀπὸ τὴν ἀκρη—
τῆς λιθιάς, ποῦ σχεδὸν τὸ εἶχε σίγουρο πῶς θὰ
ξεπετιόταν ἐκεῖνος. Μὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἐφραζε
τὸ δρόμο. Ἐβγαλε τὴν ἴδια φωνὴ καὶ σὰ νὰ εἶ—
χε γλυτώσει ἀπὸ ἕνα μεγάλο κίνδυνον, ἐβγαλε
μιὰν ἄλλη κρουγὴ διαδοχικὴ. Τώρα ὁ ὀρίζον—
τας ἀπλωνόταν ἐλευθέρως καὶ τ' ἀστέρια λές
καὶ γγίζανε τὴν κορρὴ τοῦ ἀπέναντι βουνοῦ.

Πάνου στὸ λόφο τὸ νεκροταφεῖο μαῦρο, μαῦ—
ρο, μὲ τὰ ψηλά του κυπαρίσσια, ξεχώριζε. Κι'
ἡ ἐκκληρίτσα του ἀσπρογάλιαζε στὸ σκοτάδι.
Δὲν περπατοῦσε πιά, δὲν περνοῦσε, δὲν ἔτρεχε—
πετοῦσε. Οἱ φτέρνες του λές ἀγωνίζονταν νὰν
τοῦ φτάσουνε τὸν ὄμο καὶ τὰ πόδια του σὰ νὰ
μὴ, γγίζανε τὴ γῆς. Ἐφρευγε μὲ τὴν ταχύτητα
ἐνὸς οὐνοῦ καὶ τὴν τραγικότητα ἐνὸς ἐφιάλτου.
Θριαμβευτικὰ ὤρμησε στὸ νεκροταφεῖο καιμιὰ

χαρά του γιόμιζε τὰ στῆθια. Θά βλέπανε, θά βλέπανε ἄν ἦτανε παλληκάρια αὐτοῦ. Αὐριο πρῶτ — πρῶτ ἴδαν τοὺς ὠδηγοῦσε καὶ θά τοὺς ἐδειχνε τὸ μαχαῖρι ἀστραφερό, καμαρωτὸ στὸν τάφο ἐκείνου. ὅμως μιὰ σκέψη συγκλονιστικὴ καὶ ἀπότομη τὴν ἀστραπὴ τοῦ τσάκισε τὸ μυαλό καὶ σὰ νὰ φάνηκε πῶς ἴδαν τότε κάρῳνε στὴ γῆ. Ἄν ὁ βρυκόλακας ποῦ ἦτανε κρυμμένος στὴ λιθιά, ἀπὸ πίσω, δὲν πρόλαβε νὰν τότε φτάσει καὶ ὡς ἔτρεχε καὶ τώρα τότε κυνηγοῦσε;

Καινούργια βίγη τὸν κυρίεψαν καὶ θύλητε πὺ πλὺ νὰ τρέξει. Μὰ τὰ πόδια του δὲν τὸν ὤ πάκουσαν στὴ νέα του προσταγῆ.

Ἀπεναντίας τὰ ἐνωθε κούρασιμένα καὶ τρεμάμενα. Ὡστόσο, διατήρησε τὴν πρώτη του ὁρμή, ὅμως, ἀλίμονο, τοῦ φαίνονταν πῶς ἦτανε τίποτε ὀλοένα θά σταματοῦσε χωρὶς νὰν τὸ θέλει, νικημένος ἀπὸ μίαν ἀκατανόητη δύναμη. Ν' ἀλιεξοδρομῆται ὅμως οὐ εἶπε πὺ τὸ στομάχου ζονταν. Ἦχε μπροστὰ στα μάτια του τὸ νεκροταφεῖο, ποῦ, μεγαλώνοντας ὀλοένα, τὸν τραβῶσε μὲ μιαν ἔλξη μοναδική, καθῶς σὲ καπιουσε καιροῦς, καποια στοιχεια, καπιουσε ἀνθρώπου. Μαγνητισμένος, γητεμένος ἀπὸ τὸ σκετείνον ὄγκο, ποῦ τὸ νεκροταφεῖο παρουσιάζει μετ' στήν ὄψα ὠρμούσε καθῶς τὸ πρῶτὸ στό στόμα τοῦ φειδιού. Ἔιχε πια σιωπῆ καὶ δὲν τον ἐχώριζε παρὰ καμμιὰ πενηνταριά θήματα ὅταν καινούργιο βίγη τὸν ἀναπαράξε σύγκομο. Τοῦ φάνηκε πῶς κάτι μεπερδεύτηκε στα πόδια του, πῶς ἴσως ὁ πεθαμένος κυλοῦσε ἀναμετα στα σκέλη του καὶ ὀλοένα τρέχοντας, ἀπλωσε τὸ παγωμένο χέρι του γιὰ νὰ ψάξει, νὰ βεβαιωθῆ. Ἦταν τὸ ζωνάρι του, ποῦ εἶχε λυθῆ καὶ ξετιλιχτῆ. Δὲν ἐδοκίμασε νὰν τὸ ξαναδέσει, ἀλλὰ ὥστόσο ἀνκουρίστηκε. Μάλιστα ἔλαβε καὶ τὸ θάρρος γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ γυρίσει πίσω τὸ κεφάλι τοῦ. Δὲν εἶδε τίποτε. Αὐτὸ τοῦ ἔδωτε καινούργιο θάρρος. Μωρὲ καλά ἔλεγε αὐτὸς πῶς οἱ πεθαμένοι δὲν σηκώνονται. Καὶ τώρα μ' ἓνα πῆδημα μπῆκε στὸ κοιμητήριο. Σταθηκε μιὰ στιγμὴ σαν ἓκ πληκτος, ποῦ βρέθηκε καὶ, μπροστὰ σὲ τὸτους σταυροῦς, τότε μνήματα, σὰ νὰ μὴν ἐρχόντανε τότε ὦρα ἀκριβῶς γι' αὐτὰ. Ἦ ἡτυχία πὺ ἀπλωνότανε γύρω του, ἡ ἀκίνητ' α, σὲ ἀντίθετη μὲ τὴ δικὴ του παραχῆ, παράξενη τοῦ προξένη-

σε συγκίνητ' Ἦτανε δὴ βρίσκονταν ὄλοι ἀπὸ τοὺς πὺ ἀγαπημένους, ἴταμε τοὺς πὺ μισημένους. Ἐγνώριζε ὄλους ὄτους εἶχανε θουτεῖ ἐκεῖ μέσα. Ἦτανε χωριανοὶ του, συγγενεῖς του, φίλοι του, ἐχθροὶ του. Ἄν ἐστηκόνταν ἓνας— ἓνας νὰν τότε χαιρετῆσει, νὰν τότε βρωτῆσει γιὰ τοὺς δικούς του; Ἄν ὁ ἀδερφὸς του ἐρχότανεν ἴδαν τὸν εὐχαριστῆσει γιὰ τὴν ἐνδίκησης ποῦ τοῦ πήρε, ὅπως στὸν ὕπνο του κάποτε; Καὶ ἄν τέλος ὁ Μανώλης ἐστηκόνταν, φοβερός ἐδῶ μέσι καὶ τὸν ἔπερνε σὲν τάφο του ἐκεῖ;

Τρομοὶ καινούργιοὶ τὸν ἔπιασαν καὶ εἶχε μεγάλη ὄρεξη νὰ φύγει. Ἦ σκέψη ὅμως τῶν συντρόφων του στοῦ κῦρ Ἀναττάτῆ καὶ πῶλι τὸν ἐσταλατῆσε. Ἦ ἄλλου εἶχε βάλει στοίχημα, ποῦ ἀίθαινε ἴταμε ἓνα ἓκατιστάρικο καὶ δὲν ἄξιζε νὰν τὸ χάσει ἀπὸ πῶ ἓκαμε ὄλο τὸν κόπο. Καὶ στὸ τέλος— τέλος ἄν οἱ πεθαμένοι σηκώνονται δὲ θά μπερούτανε τάχα νὰν τότε κυνηγῆσουν καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο; Καὶ ὅπως ἐκεῖ κάτω ἔτσι καὶ ἐδῶ ἡ δειλία τότε κρατοῦσε ὄρθιο, ἀμύροπο, μὲ τὸ μαχαῖρι στὸ χέρι καὶ τὸ ζωνάρι κρεμῆμενο. Μὰ ὁ φόβος τοῦ κέντρισε καὶ πῶ τὰ πόδια. Ἦτσι βάλτηκε νὰ προχωρεῖ σιγὰ στὴν ἀρχῆ, τρέμοντας, κατόπι μὲ ἔγμα πυρετώδες, ὤπερα μὲ πῆδηματα καὶ τέλος μέτρο ξίμο γογγῶ. Ὁ φόβος νὰ τελειώτῃ γρήγορα καὶ νὰ φύγει ἀπὸ τὸ καταραμένο καὶ μὲρος τοῦ γαργάλιζε τὰ πόδια γιὰ καινούργιο τρέξιμο.

Καὶ σὰ ζουρλό ἀρχίτε, σ' ἓνα ἀγωνιώδες τρέξιμα μέτα, νὰ πῆδαί λίκκουσε, τῦρως, πλῆκες, σταυροῦς μὲ ἀνανεωμένα καὶ ὀλοένα πὺ ἴτ χυρὰ βίγη. Καὶ σὰν ἐσίμωτε τὴν ἀπέναντι πλῆ ὄρα, ὅπου ἔξαιρε πῶς βρίσκόντουσαν οἱ τῦρως ὄρα Σκαραγιαννέων λιγότεφε τὸ ὄρομο καὶ σιγὰ— σιγὰ περπατοῦτε σὰν κλέφτης, σὰ δολοφόνος. Ἦ συγκίνητ' του τώρα εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο. Ἦτρομε ὄλος, τὰ βίγη δὲν τὸν ἄρνανε στιγμὴ, ὁ ἴδρωτας τότε περίχυνε ποτάμι τὰ μάτια του βγάζανε φωτιές. Καὶ, σὰν τέλος ἐφασε πάνου ἀπὸ τοὺς τῦρως, τῶν ἐχθρῶν του παγωμένος καὶ τρέμοντας ὄλος ἀνακάθισε γιὰ νὰ καρφῶτει το μαχαῖρι. Τὸ χέρι του ὅπως ἦταν ἀδύνατο, σὰν παράλυτο τὸ ἔσπρωχνε καὶ αὐτὸ χωνότανε μέσα. Ἦ γῆ ἦταν ξερὴ καὶ μέσα τὴν προσπάθειά του αὐτὴ ἡ ἀγωνία του ἀξαινε κατα

πληκτικὰ. Ἦ βία ἔμεις καὶ ἀνυπομονησία νὰ τελειώτῃ τοῦ ἔδωσαν δυνάμεις νὰ τὸ χτυπήσει μὲ τὴ γροθιά του. Μιὰ γροθιά, δύο, τρεῖς, καὶ τὸ ἔδαφο στὴν ἐπαφῆ τοῦ μαχαίριου ἔκανε παραξένο τρίξιμο σὰν κοκκάλων μικρῶν—μικρῶν. Χτυποῦτε τὴν γροθιά του στὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριου καὶ τὸ μεταξύ παρῆξενε τρομερὸς σκεψίς τοῦ ἐρχόντουσαν πὺ τότε πάγωναν. Ἄν στὸ μεταξύ ἄξαιρε οἱ Σκαραγιαννέοι ὄλοι σῆκωνον τὰ σκελίτωμένα χέρια τους καὶ τὸν ἄρα παζαν; Τέλος κατόρθωτα νὰ στήτῃ τὸ μαχαῖρι καὶ οὐτὸ τοῦ ἔδωτε κάποιον θάρρος. Ὅταν ἔκαμε ὅμως νὰ σηκωθῆ γιὰ νὰ φύγει δὲ μπορούσε. Κάτι ὄν κρατοῦσε ἀπὸ κάτω. Πάγωσε καὶ ἔρεινε κουλουριατμένος στὴν πρώτη του στάση. Τὰ δόντια του ἀρχίσαν νὰ χτυποῦνε. Τὸ ἔβλεπε πῶ καθαρά. Οἱ Σκαραγιαννέοι δὲν τὸν ἄρναν νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τοὺς τῦρως ὄρων. Χωρὶς νὰ σηκώσουν χέρια, χωρὶς τίποτα τότε κρατοῦσαν ὅμως μὲ μιὰ δύναμη μυτηριώδη. Πιότερο πεθαμένος παρὰ ζωντανός ἔκαμε μιὰ δεύτερη προσπίθεια. Τίποτα. Κάτι τὸν ἐκρατοῦσε ἀπὸ κάτω. Ἦθελε νὰ φωνάξει καὶ δὲν μπορούσε. Καὶ τὸν ἔπνιγε στὸ σαιμό, τὰ μάτια του σκοτίστηκαν καὶ ἐνῶ τὰ δόντια του ἐξακολουθοῦσαν ὀλοένα νὰ χτυποῦνε καὶ τὸ κορμὶ του νὰ παγώνει ὀλοτελα, τοῦ φάνηκε πῶς εἶδε πράγματι τὸν πεθαμένο Μανώλη νὰ ἐρχεσαι πρὸς τὸ μέρος του καὶ μύρια χέρια νὰ ὑψώνονται ἀπὸ τὸν τῦρως γιὰ νὰ τότε πνίξουν. Ἦ βγαλεν ἓνα βραχνὸ ἄααα καὶ ἐκούλου ριάντηκε νεκρός. . .

**

Ὅταν εἶχε ἀνακάθισε στοῦς τῦρως πάτησε τὸ ζωνάρι του καὶ ἔτσι δὲ μπορούσε μετὰ νὰ σηκωθῆ. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ γέρος, ποῦ διηγότανε ἱστορίες βρυκόλακων πλοῦτισε τὴν τρομερὴ συλλογῆ του μὲ ἄλλη μιὰ.

Βισβικὴ Ν. Γ. ΚΑΤΗΦΟΡΗΣ
1—12—22

Σ' ἄλλο φύλλο τὸ δεύτερο μέρος τῆς μελέτης «ΕΒΡΑΙΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ» τοῦ κ. Ι. Συγγουλιέρου.

L EGLISE HABILLEE DE FEUILLES

IS

Ὁ φύλακας Ἄγγελέ μου ἐσύ, ποῦ ἔχω περιφρονῆσει. Γιὰ ἓνα κορμῆκι ἄσπρο ὡσὰν ταπίτο πικραλιῶν. Εἶμαι μονῶχος σήμερα. Καὶ σοῦ ζητῶ τὸ χέρι.

Ὁ φύλακας Ἄγγελέ μου ἐσύ, ποῦ ἔχω περιφρονῆσει. Ὡς ἐλαμπέ μου ἡ δύναμη στὸ θέρος τῆς χαρῆς μου. Εἶμαι θλιμμένος σήμερα. Καὶ σοῦ ζητῶ τὸ χέρι.

Ὁ φύλακας Ἄγγελέ μου ἐσύ, ποῦ ἔχω περιφρονῆσει. Ὅταν πικτοῦσα τὸν χρυσὸ σπάταλα τῶν δασῶν. Εἶμαι φτωχούλης σήμερα. Καὶ σοῦ ζητῶ τὸ χέρι.

Ὁ φύλακας Ἄγγελέ μου ἐσύ, ποῦ ἔχω περιφρονῆσει. Σὰ νεκροῦ μου μπρὸς στὸ χιόνι, ποῦ ἐντυνε τίς στέγες.

Δὲν ἐξίρω πῶς νὰ ὀνειρευθῶ. Καὶ σοῦ ζητῶ τὸ χέρι.

(Μετάφραση)

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΑΣΤΑΡΙΣΜΑ

(Γιὰ νὰ τραγουδιέται νύχτα μὲ φέγγαρι)

Τὴ χάρη σου πῶς ζήλεψα τραγουδιστῆ.
Τὴ χάρη σου λαχτάρισα λυράρη.
Μιὰ μουσικὴ καὶ ἐγὼ ζητῶ ν' ἀκουστῆ
Ἦχος γλυκός, ποῦ νὰ τὴ συνεπάρῃ

Μέσα στὶς ἄσπρες τοῦ Γενάρῃ τίς νυχτιές,
Ποῦ παγωνιά τὴν πλάση ὄλη νεκρώνῃ,
Κρίνοι νὰ γίνουν τὰ τραγοῦδια καὶ μυρτιές,
Γλυκειὰ πνοή, στὴ κάμαρα ποῦ ὑπνώνῃ.

Κ' ἐκεῖ, φοιχτὰ ποῦ τῆνε δέρνει ἓνας καημός,
Καὶ γι' ἄλλου ἀγάπῃ—ἄλλοι—ποθοπλατῆζει,

Η νύχτα τούτη νά σταθῆ σά λυτρωμένος
Στήν ἔγνοια, πού σκληρά τή νε σπαράζει.

Τῆ χάρη σου, πῶς ζήλεψα τραγουδιστή
Δός μου, γλυκε, τήν τέχνη σου, λυράρη.
Απόψε, θέλω, κ' ἡ φωνή μου ν' ἀκουστῆ
Ἀγγελικο στόν ὕπνο της τροπάρι.

Ἄθῆνα

ΓΙΑΓΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὁ βουρκαωμένος οὐρανός τ' ἀστεϊρευτά του μάτια
πού νεροπόντησαν τή γῆ σφαλίζει καί τή βροχῆ
παύει κ' εἰρήνης ἀγγελο τήν Ἴριδά του στέλλει | του
μπρός στοῦ ἡλιοῦ τό μάγεμα μπρός στή χρυσοβολή
του.

... Ἡμερωμέν' ἡ θάλασσα-χαρά στα τέ κεράβια,
π' ἀσπρόρτερ' ἀρμενίζουνε-μά νά! καί τρεμουλιάζει
στῆς τρικυμιάς τ' ἀπέικασμα τό κύμα καί φρενιάζει
καί γιά τό ναύτη πιά αὐγή δέν ξαναγοχαράζει

Καί σὺ, Γυναίκα, ἠλιόφωτο καί θάλασσα χαλκστρα
Παράδεισος καί κόλαση κ' ἀδερφοκτόνα ξίφη
σταυρώνεις κ' ἄλλοτε τά λεί; καίπαίξεις; ξεγελάστρα

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΙΑΝΟΣ

ΤΡΙΣΤΙΧΑ

I

Ἔλα, ἐκλεκτή, μέ τήν αὐγή καί σκόρπισε τριγύρου
τό θεῖο ροδόσταγμα τοῦ ἀγνοῦ παρ' εὐνοῦ σου μύρου.
Ἔλα, ντυμένη τόν ἀχνό μανδύα τοῦ Ὀνείρου. —

II

Κάτου ἀπ' τὰ φύλλα, πού θροοῦν, ἀργοσταλάζει ἡ
κρήνη.
Στήν ἡμερία τοῦ δειλινοῦ λιγοθυμοῦν οἱ κρῖνοι.
— Μαζί μέ σένα, ὀλόλευκη διαβαίνει ἡ θεῖα Γα-
λήνη.

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΚΙ Η ΜΗΟΜΗ Α
ΕΠΙΕ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΗ

Ὅταν ἔρτασε μπροστα στή θραεῖά ἀπό χοντρό
ξύλο πόρτα τοῦ σηκωμένου σπιτιοῦ σταμάτησε.
Κοίταξε μέμισε; τόν ὄγκο του τό μεγαλόπρεπο πού
δέσποζε σ' ὅλη κείνη τήν κεντρική συνοικία καί κον-
τοστάθηκε.

Ἄλλῃθιαι ἦτανε τόσο σεμνὸ, τόσο ἀγνὸ τό ἐξω-
τερικὸ. Σκέρτηκε πῶς εὐκολα μπορούσε νά γελαστῆ
κινεῖς, πολὺ εὐκολα, ὅταν δέν εἰς χεῖρε καλὰ τάπρηγ-
ματα.

Κοίταξε ὀλόγυρα.

Στό πυκνὸ σκοτάδι τῆς νύχτας τίποτα δέν
μποροῖσε νά διακρίνει. Ἀπ' τ' ἀπέναντι πεζοδρόμι μο
νάχχ ἀκουσε θήματα ἀγοπηρημένου διαβάτη πού
τρικιλιζε. Φαντάστηκε τόν μεθυσμένον ἀγνωστο καί
λυπήθηκε.

Νᾶταν τὰχα ἡ συμπόνια πρὸς τόν ἄνθρωπο,
πούπασχε, πού πονοῦσε καί προσπαθοῦσε νά ξεχαστῆ
ν' ἀγνοῖται; τελείως; τό εἶναι του τό σημενὸ, τὴ ρτώ-
χια τήν κακομοιριά, μεσ' τὸκαρσί;

Ἄναστέναζε.

Μὰ πάλι θυμήθηκε τήν αἰτία πού βρέθηκε κεί.
Χαμογέλασε ἀθελα εὐχαριστήμενα. Ἐστρεψε τὸν θρα-
ρὺ σιδερένιο στρογγυλὸ ὄγκο πούχε στήν τέπη τοῦ
παλτοῦ του κ' ἀνατρίχισε.

Λοιπὸν ἦταν ἀλήθεια. Τό σχέδιο θ' ἀποτύχινε.
Τίποτα δέν εἶχε μένει ἀπρόβλεπτο. Οἱ σύντοροι του
δλα τὰχνε προβλέψει.

Μὰ πάλι κοντοστάθηκε. Σ' ἡ ἀτρεπή, σ' ἡ κίρνηδ:α
ἀνκλαυτῆ στό σκοτεινὸ λογικὸ του πέρχτε ἡ ἰδέα.

—Κι' ἀποτύχαινα;

Φοβήθηκε, δέλιχσε στό ἄκουσμα τῆς ἰδέας του
τῆς φωνῆς. Μὰ πάλι χαμογέλασε.

—Εἶμα γελούσις...

Σκέρτηκε. Πίσω ἀπ' τήν ψλὴν μεγαλόπρεπη καί
μαζί σεμνὴ πόρτα ὄργιζε ἡ ἡδονή. Μέσα στῆς πλα-
τεῖες τίς σάλλες τοῦ σπιτιοῦ, μέ τό πηράξενο φῶς;
πούριχναν τὰ λαμπιόνια τὰ θαμμένα μέ τὰ πλούσια
πολύτιμα ἀμπαζοῦρ, πού τόσο τὰχε προσέξει ὅταν
σχεδιάζε τό τόλμημα, μέσα στῆς πλατεῖες κείνες σά-
λλες τίς γεμάτες; φρίκη ἀπ, τίς ἀκολασίαι.

Θυμήθηκε τό μικρὸ συμπληρωμὸ προσώπου; τῆς;
δειλῆς; πόρνης πού τόν εἶχε πλησιάζει τόσο πολὺ ὅ-
ταν κατὰστρωνε τό σχέδιο. Θυμήθηκε ἀκόμα τό
θάναυσο σκούνημα πού τίς ἔδωκε τήν τελευταία
μέρα ὅταν ἔφραγε, ὅταν εἶχε πιά σχεδιαστῆ ἡ κατα-
στροφή.

Τοῦ φάνηκε πῶς τήν ἔβλεπε ὕστερα ἀπ' τήν ἐκτέ-
λεση τοῦ τολμηροῦ σχεδίου νά τὸν παρακαλεῖ νά
τὸν λικετεύει νά τοῦ ἀπλώνει μέ πόνο τὰ λεπτά της
τὰ χεῖρα...

Βλαστήματα.

Μὰ ἦτανε λοιπὸν δειλός; Τότε γιατί δέν ἄφηνε
τοῦ; συντρόφους του νά ἐγτελέσουνε τό τόλμημα;
Γιατί ταξάχτηκε ὅταν ἡ ὄχι μὲ μορφή τοῦ ψηλοῦφαι-
τητῆ τοῦ ἀπειθυνε μιὰ ἄφρωνη παράκληση νά τὸν ἀ-
φρίση νά ἐγτελέση αὐτὸς τήν καταστροφή.

Ἐσφιξε τὴ γροθιά του. Τυλίχτηκε καλλίτερα τό
ξεθαμμένο παλτό του. Ἄνασῆκωσε τό μαδὶ χοντρό
κασκόλ ὡς τὰ μάτια κ' ἀποφάσισε.

Σήκωσε τό χεῖρὶ γιά νά χτυπήσει τό χοντρόμπροῦ

τζίνο κουδοῦνι τῆς πόρτας. Σταμάτησε.

Πάλι πέρασε ἀπ' τὰ μάτια του τό συμπληρωμὸ
προσωπικῆς τῆς γνωστῆς; του πόρνης; τό θαμμένο σε-
μνὸ.

—Μαζί μ' ὅλους καί σὺ . . . Μαζί μέ τοὺς κα-
κοὺς ἄς χαθοῦνε κ' οἱ ἀθῶοι. . .

Ψυθίρισε κάτι λόγια ἀκόμα ἀσυνάρτητα δίχως νόη-
μα, ἔσφιξε τό θραῦ σιδερένιο ὄγκο πούχε στήν τσί-
πη. . . καί χτύπησε βιαστικῶς, τρομαγμένα ἀπ' τό
φόβο τοῦ ἀπρόοπτου, τό κουδοῦνι. Τὰ θραεῖα χτυπή-
ματα τοῦ φανήκανε ὡς τελευταία ἀνάσα ἐνὸς μελ-
λοθάνατου. Χαμογέλασε σκληρά, Κι' ἡ πόρτα ἀνοι-
ξε.

7)3)23

Θ. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

OSCAR WILDE

“ Τ' ΑΗΔΟΝΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ”

«Ἐἶπε πῶς θά χορέψῃ μαζί μου, ἂν τῆς
πάω κόκκινα τριαντάφυλλα» φώναξε ὁ σπουδα-
στής «ἀλλὰ σ' ἄλλο τὸν κῆπο μου δὲ βρίσκειται
οὗτ' ἓνα κόκκινο τριαντάφυλλο».

Ἀπὸ τὴ φωλιά του μέσα στή βελανιδιά,
τὰρδόνι τὸν ἀκουσε. Κοίταξε πίσω ἀπὸ τὰ φύλ-
λα κ' ἀπόρησε.

«Οὗτ' ἓνα κόκκινο τριαντάφυλλο σ' ὄλο
τόν κῆπο μου» εἶπε, καί τὰ ὠραῖα μάτια του
γέμισαν δάκρυα. «Ἀχ! ἀπὸ τί μικροπράματα
ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία! Ἐγὼ διαβάσει ὄλα ὅσα
ἔγραψαν οἱ σοφοὶ κ' ὄλα τὰ μυστικά της φιλο-
σοφίας ἔχουν γίνει δικὰ μου, ὥστόσο γιά ἓνα
κόκκινο τριαντάφυλλο πᾶει νά καταστραφῆ ἡ ζω-
ή μου»

«Νὰ ἐπιτέλους ἓνας πού ἀγαπάει ἀληθι-
νὰ» εἶπε τ' αἰδῶνι. «Κάθε νύχτα τὸν τραγου-
δοῦτα χωρὶς νά τὸν ξέρω. Κάθε νύχτα ἔλεγα
τὴν ἱστῶρία του σ' ἄστρα καί τώρα τὸν βλέπω.
Τὰ μαλλιά του εἶναι σκοτεινὰ ὡς τὸ ἄνθος τοῦ
θακίνθου καί τὰ χεῖλη του κόκκινα ὅπως τὸ ρό-
δο, πού θέλει. Ἄλλὰ τό πάθος ἔκαμε τό πρόσω-
πό του τὰ γλωσσὰ φίλτισι κ' ἡ λύπη ζωγράφι-
σε τὴ σφραγίδα της στό μέτωπό του».

«Ὁ Πρίγκηπας δίνει χορὸ αὔριο βράδι»
μουρμούρισε ὁ νεαρός σπουδαστής «καί ἡ ἀγά-
πη μου θά εἶναι στή συντροφιά. Ἄν τῆς πάω ἓ-
να κόκκινο τριαντάφυλλο θά χορέψῃ μαζί μου ὡς
τό πρωί. Ἄν τῆς πάω ἓνα κόκκινο τριαντάφυλ-
λο, θά τὴν κρατήσω στήν ἀγκαλιά μου, κ' ἐκεῖ
νη θ' ἀκουμπήσῃ τό κεφάλι της στόν ὤμο μου
καί τό χεῖρὶ της θά σφιχθῆ τό δικό μου. Ἄλλὰ
δέν ὑπάρχει κόκκινο τριαντάφυλλο σ' ὄλο τὸν
κῆπο μου καί θά καθήσω μόνος. Θά περάσῃ κον-
τά μου χωρὶς νά μέ προσέξῃ κ' ἡ καρδιά θά σπά-
σῃ».

«Νὰ ἐπὶ τέλους ἓνας πού ἀγαπάει ἀληθι-
νὰ» εἶπε τ' αἰδῶνι. «Γιά ὅ, τι ἐγὼ τραγουδῶ,
αὐτὸς ὑποφέρει. Ὅτι σ' ἐμένα εἶναι χαρά, σ' αὐ-
τόν πόνος». Ἀληθινὰ ἡ ἀγάπη εἶναι θαυμάσιο
πράμα. Εἶναι πολυτιμώτερο ἀπὸ σμαράγδια κ'
ἀκριβώτερο ἀπὸ ὠραῖα ὀπάλλια. Μαργαριτάρια
καί ρόδα δὲ μποροῦν νά τὴν ἀγοράσουν, οὔτε
πουλιεῖται στήν ἀγορά. Δέν τὴ βρίσκει κανεὶς
στοὺς ἐμπόρους κ' οὔτε μπορεῖ νά τὴ ζυγίσῃ
σ' ἡ ζυγαριὰ τοῦ χρυσοῦ».

«Οἱ μυστικοὶ θά κάθονται στή γαλαρία» ἔ-
λεγε ὁ νεαρός σπουδαστής «καί θά παίζουν τὰ

όργανά τους και η αγάπη μου θα χορεύει στον ήχο της άρπας και του βιολιού. Θα χορεύει τόσο ελαφρά που το ποδί της δε θ' άγγιξει το πάτωμα κι' οι αυλικοί με τη λαμπρή στολή τους θα μαζεύονται γύρω της. Άλλά μαζί μου δε θα χορέψει γιατί δεν έχω να της πάω ένα κόκκινο ρόδο».

Έπεσε χάρου στη χλόη, έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του κι' άρχινε να κλαίει.

«Γιατί κλαίεις;» ρώτησε μια μικρή πράσινη σαύρα καθώς προσέπερατε με τη ούρα στον άέρα.

«Γιατί, αλήθεια;» είπε μια πεταλούδα που έτρεχε πίσω από μια ήλιαχτίδα,

«Γιατί, αλήθεια;» ψιθύρισε μια μαργαρίτα στη γείτονισσά της με μια γλυκειά σιγαλινη φωνή.

«Γιά ένα κόκκινο τριαντάφυλλο» είπε τ' άηρόνι.

«Γιά ένα κόκκινο τριαντάφυλλο! Τι γελοίο!» εφώναξαν, Κι' η σαύρα που ήταν κάπως κυνική έγέλασε στα φανερά.

Άλλά τ' άηρόνι ένοιωσε τον πόνο του σπουδαστή. Κάθισε σιωπηλό στη βελανιδιά και συλλογιζόταν το μυστήριο της αγάπης.

Άξαρνα άπλωσε τα καστανά φτερά του και πέταξε στον άέρα. πέρατε το άλσος σαν σκιά και σαν σκιά φτερούγισε μέσα στον κήπο.

Στη μέση της πρατινάδας στεκοταν μια ωραία τριανταφυλλιά. Όταν την είδε πέταξε σ' ένα κλαδί της. «Δός μου ένα κόκκινο τριαντάφυλλο, είπε, και θα σου τραγουδήσω το πιό γλυκό μου τραγούδι».

Άλλά η τριανταφυλλιά κούνησε το κεφάλι της.

«Τα ρόδα μου είναι λευκά αποκρίθηκε, λευκά σαν τον άφρο της θάλασσας και λευκότερα από το χιόνι στην κορφή του βουνού. Άλλά πήγαινε στην άδελφή μου που είναι κοντά στο παλιό ήλιακό ώρολόγι και ίπως αυτή να σου δώσει ό,τι επιθυμείς».

Το άηρόνι πέταξε στην τριανταφυλλιά, που βρισκόταν κοντά στο παλιό ήλιακό ώρολόγι.

«Δός μου ένα κόκκινο τριαντάφυλλο, είπε, και θα σου τραγουδήσω το πιό γλυκό τραγούδι.

Άλλά η τριανταφυλλιά κούνησε το κεφάλι της.

«Τα ρόδα μου είναι κίτρινα,» απήντησε. «Κίτρινα σαν τα μαλλιά της νεράιδας που κάθεται σ' ένα θρόνο άπό ήλεκτρο, και κίτρινοτερα από τον άστροδέλο που άνθιει στα λιβάδια, πριν φτάσει ο θεριστής με το όρεπάνι του».

Άλλά πήγαινε στην άδελφή μου που ζει κάτω από το παράθυρο του σπουδαστή κι' ίπως αυτή να σου δώσει ό,τι ζητάς».

Το άηρόνι πήγε στην τριανταφυλλιά που ζούσε κάτω από το παράθυρο του σπουδαστή.

«Δός μου ένα κόκκινο τριαντάφυλλο, είπε, και θα σου τραγουδήσω το πιό γλυκό μου τραγούδι».

Άλλά η τριανταφυλλιά κούνησε το κεφάλι της.

«Τ' άνθη μου είναι κόκκινα, είπε, κόκκινα σαν τα πόδια του περιστέρου και κοκκινότερα από τα μεγάλα κοράλινα ριπίδια που κυματίζουν στα βάθη της θάλασσας. Μα ο χειμώνας έχει πλώσει τις φλέβες μου. Η παγωνιά σκότισε τα μουμπούκια μου, κι' η θύελλα έσπασε τα κλωνάρια μου και δε θα βγάλω τριαντάφυλλα όλον τούτο το χρόνο».

«Ένα μόνο τριαντάφυλλο,» είπε τ' άηρόνι, «ένα μοναχά. Δεν ύπόρχει τρόπος να τ' άνθω;»

«Έίναι κάποιος τρόπος, είπε η τριανταφυλλιά, αλλά είναι τόσο προμερής που δεν πολυών να σου τον πώ.»

«Πες μου τον! είπε τ' άηρόνι, «εγώ δε φοβάμαι»

«Αν θέλεις ένα κόκκινο τριαντάφυλλο, είπε η τριανταφυλλιά, πρέπει να το φτιάξεις με μουσική κίτρω από το φαγγάρι και να το ποτίσεις με το αίμα της Ήρας σου της καρδιάς. Πρέπει να μου τραγουδήσεις με το στόθος σου πάνω σ' ένα άγκάθι. Όλη τη νύχτα θα μου τραγουδήσεις και τ' άγκάθι μου θα τρυπήσει την καρδιά σου και το αίμα σου θα χυθεί στις φλέβες μου και θα γινει δικό μου».

«Ο θάνατος είναι μεγάλη πλιρωμή για ένα κόκκινο τριαντάφυλλο» είπε τ' άηρόνι, «κι' η ζωή είναι το πολυτιμότερο από όλα. Είναι εύχαριστο να κάθεται κανείς στο πράσινο δάσος και να βλέπει τον ήλιο στο χρυσό άγμα του και τη σελήνη στο άγμα της από μαργαριτάρια.

Γλυκειά είναι η μυρουδιά της άσπραγκαθιάς και γλυκός είναι ο καιπανελες που άνθουν στην κινιάδα και το ρέι που κυματίζει στο λόφο.

Άλλά η αγάπη είναι καλύτερη από τη ζωή, και τι αξίζει η καρδιά ενός πουλιού μπροστά στην καρδιά ενός ανθρώπου;»

«Άπίωσε τα σκούρα φτερά του και πέταξε στον άέρα. Διάβηκε τον κήπο σαν σκιά και σαν σκιά πέρασε μέσα στο άλσος.

Ο νεαρός σπουδαστής καθόταν άκόμη στη χλόη όπου τον άφησε και τα δάκρυα δεν είχαν στεγνώσει στα ύμορφα μάτια του.

«Μη λυπάσαι, είπε τ' άηρόνι, μη λυπάσαι,» και θα έχρησε το κόκκινο τριαντάφυλλό του. Θα σου το φτιάξω εγώ με μουσική κάτω από το φαγγάρι και θα το ποτίσω με το αίμα της καρδιάς μου. Ό,τι ζητώ από σενα σ' ανταλλάγμα είναι η αγάπη αληθινή, γιατί η αγάπη είναι σοφότερη από τη φιλοσοφία, όσο κι' άι ούτη είναι σφρη, και δυνατότερη από τη δύναμη όσο κι' άι αυτή είναι δυνατή. Σαν τη φωτιά είναι σφρη φτερά της και το σώμα της έχει το χρώμα της φωτιάς. Τα χείλη της είναι γλυκά σαν το μέλι κι' η πνοή της σαν το άρωμα του λιβαριού»

Ο σπουδαστής κίταζε ψηλά κι' άκουσε, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβη τί του έλεγε τ' άηρόνι, γιατί ήξερε μόνο ό,τι είναι γοημένο στα βιβλία. Η βελανιδιά όμως το κατάλαβε και λυπήθηκε. Άγαπούσε πολύ τ' άηρόνι που χιτίει τη φωλιά του στους κλώνους της. «Πες μου ένα τελευταίο τραγούδι» ψιθύρισε «Θάμαι τόσο έρημη, όταν θα φύγεις!»

Και τ' άηρόνι τραγουδήσε στη βελανιδιά κι' η φωλιά του ήταν σαν το νερό που χύνεται από ένα άτρημένο δοχείο.

Όταν τελείωσε, ο σπουδαστής σηκώθηκε κι' έβγαλε από την τσέπη του ένα σημειωματάριο κι' ένα μολύβι.

«Έχει φάρμα, είπε καθώς έδιάβαινε μέσα στο άλσος, αυτό δεν μπορεί να τ' άρνηθη κανείς. Άλλά έχει και άιθρημα; Πολύ φοβούμαι πως έχω. Είναι άκρίβως όπως οι περισσότεροι καλλιτέχνες. Δε θα μπορούσε να θυσιασθή για τους άλλους. Σκέπτεται μόνο για μουσική κι' όλος ο κόσμος ξέρει πως η τέχνη είναι εγωίστρια.» Έν

τούτοις πρέπει να παραδεχθώ κανείς ότι έχει μερικούς ωραίους τόνους στη φωνή του. Τι κρίμα που δε σημαίνουν τίποτε και δεν φέρνουν κανένα πρακτικό καλό.»

Και πήγε στο δωμάτιό του, ξαπλώθηκε στο κρεβάτι του, κι' άρχισε να σκέπτεται την αγάπη του. Έπειτ' από λίγο κοιμήθηκε.

Όταν το φαγγάρι βγήκε στον ουρανό τ' άηρόνι πέταξε στην τριανταφυλλιά κι' άκούμπησε το στόθος του σ' ένα άγκάθι. Όλη τη νύχτα τραγουδήσε με το στόθος σ' άγκάθι κι' η κρούα κρυσταλλένια σελήνη έστρυβε η άκούση.

Όλη τη νύχτα τραγουδήσε και τ' άγκάθι έμπαινε βαθιά μέσα στο στόθος του και το αίμα του έρευγε. Πρώτα τραγουδήσε πως γεννιέται η αγάπη στην καρδιά τ' άγοριού και του κοριτσιού. Και στον ψηλότερο κλώνο της τριανταφυλλιάς άνθισε ένα θαυμάσιο τριαντάφυλλο, πέταλο—πέταλο, καθώς το ένα τραγούδι, άκολουθούσε το άλλο.

Όλο ήταν στην αρχή, όπως η καταχνιά κοντά στο ποτάμι το πρωί κι' άτρημένο σαν τα φτερά της αυής. Σαν τη σκιά ενός ρόδου σ' άτρημένο καθρέπτη και σαν τη σκιά ενός ρόδου στη στέρνα, έτσι ήταν το ρόδο που άνθισε στην ψηλότερη κλώνο της τριανταφυλλιάς.

Άλλά η τριανταφυλλιά φώναζε τ' άηρόνι να πλησιάσει, άκόμη τ' άγκάθι. «Πιό βαθιά άηρόνι μου, είπε γιατί θα μάς πάρη η μέρα χωρίς να τελειώση το ρόδο.»—Και τ' άηρόνι σφίχτηκε περισσότερο σ' άγκάθι και το τραγούδι του έγινε δυνατότερο. Τώρα τραγουδούσε πως γεννιέται το πάθος στην ψυχή του άνδρος και της κόρης. Ένα νελικάτο ρόζ χρώμα άπλώθηκε στο φύλλο του ρόδου, σαν το κοκκίνισμα στο πρόσωπο του γαμπρού όταν φιλεί τα χείλη της νύφης. Μα το άγκάθι δεν είχε φτάσει άκόμη στην καρδιά του κι' η καρδιά του ρόδου ήταν άκόμη λευκή, γιατί μόνο το αίμα καρδιάς άηρόνι, μπορεί να βάψη την καρδιά ενός ρόδου. Κι' η τριανταφυλλιά φώναζε σ' άηρόνι να σφίχτη άκόμα, σ' άγκάθι. «Πιό βαθιά, άηρόνι μου, είπε, γιατί η μέρα θα μάς ευρη πριν τελειώση το ρόδο.»

Και τ' άηρόνι σφίχτηκε άκόμη σ' άγκάθι και τ' άγκάθι άγγιξε την καρδιά του κι' ένας δυ-

νατός πόνος τήν ἐπέρατε ὡς πέρα.

Πικρός, πικρός ἦταν ὁ πόνος κι' ἄγριο—ἄγριο ἀνέβαινε τὸ τραγούδι του, γιατί τραγουδοῦσε τὴν ἀγάπη πού τελειοποιῖ ὁ θάνατος, τὴν ἀγάπη πού δὲν πεθαίνει στὸν τάφο.

Καὶ τὸ θαυμασιό ρόδο ἐγίνε κόκκινο, ὅπως τὰ ρόδα τῆς ἀνατολῆς. Κόκκινη ἦταν ἡ στεφάνη τῶν φύλλων του, καὶ κόκκινη ἦσαν ρουμπίνι ἡ καρδιά του. Ἄλλὰ τὰ ἡρόνιο ἢ φωνὴ ἀδυνατούσε. Τὰ μικρὰ φτερά του ἀρχίνηταν νὰ χτυποῦν καὶ μιὰν ἀγνα σκέπασε τὰ μάτια του. Σιγὴ σιγὴ κυλοῦσε τὸ τραγούδι του κι' αἰσθανόταν κάτι νὰ τοῦ σφίγγη τὸ λαιμὸ.

Ἐπειτα ἐβγαλε μιὰ τελευταία δυνατὴ νότα. Ἡ ἀσπρὴ σελήνη τὸν ἄκουσε καὶ λησμονῆσε τὴν αὐγὴ καὶ ξεχάστηκε στὸν οὐρανὸ. Τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο τὴν ἄκουσε καὶ τρεμούλιασε ἀπὸ ἐκστασὴ κι' ἀνοίξε τὰ φύλλα του στὸ ψυχρὸ πρωινὸ ἀεράκι. Ἡ ἠχώ τὴν πῆρε στὰ μῶβ σπῆλαιά της, στοὺς λόφους, καὶ ζύπνησε τοὺς κοιμισμένους βροχοὺς ἀπὸ τὰ ὄνειρά τους. Ταξίδεψε μέσα στὴς κοίτες τῶν ποταμιῶν κι' ἔφερε τὸ νεὸς ἢ θάλασσα.

«Κοίταξε! κοίταξε!, εἶπε ἡ τριαντάφυλλιά, τὸ ρόδο τελείωσε τώρα».

Ἄλλὰ τ' ἡρόνιο δὲν τὴν ἄκουσε. Κοιτόταν στὴ χλεχὴ μὲ τ' ἀγκάθι στὴν καρδιά.

Τὸ μεσημέρι ὁ σπουδαστὴς ἀνοίξε τὸ παράθυρό του καὶ κοίταξε ἔξω.

«ὦ, τί τύχη! ἐφώνησε. Νὰ ἕνα κόκκινο ρόδο. Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν εἶδα ἄλλο ὡς αὐτό. Εἶναι τόσο ὄμορφο πού χωρὶς ἀμφιβολία ὀάχη ἔνα μακρὸ λατινικὸ ὄνομα.» κι' ἔσκυψε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τῶκεψε.

Ἐπειτα ἔβαλε τὸ καπέλλο του κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ καθηγητοῦ του μὲ τὸ τριαντάφυλλο στὸ χέρι. Ἡ κόρη του καθόταν στὴ θύρα καὶ μάζευε μπλέ μετὰξί ἀπὸ κουβαρίστρα μὲ τὸ σκύλο ξαπλωμένο στὰ πόδια της.

«Εἶπες πὼς θὰ χορέψης μαζί μου, ἂν σοῦ φέρω ἕνα κόκκινο ρόδο» εἶπε ὁ σπουδαστὴς. «Ἐδῶ εἶναι τὸ κοκκινότερο ρόδο» τοῦ κόσμου. Θὰ τὸ φορέσης ἀπόψε κοντὰ στὴν καρδιά σου κι' ἐνῶ θὰ χορεύουμε μαζί θὰ σοῦ λέω γιὰ τὴν ἀγάπη μου»

Ἄλλὰ ἡ κόρη σούφρωσε τὰ φρύδια της.

Η ΒΙΓΛΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Συνδρομὴ γιὰ ἕνα χρόνον Δραχ.	25
» » Ἔξη μῆνες »	12,50
» Ἐξωτερικοῦ Φρ. Χρ.	25
» Ἀμερικῆς Δολ.	3

Οἱ συνδρομῆς προπληρώνονται

Γράμματα, ἐπιταγῆς, χερόγραφα κτ' ὅτε ἐνδιαφέρει τὴν «Βίγλα»:

ΜΗΝΙΑΙΑ Κ. ΧΡΕΙΣΙΑ
Μεσολόγγε.

«Φοβᾶμαι πὼς δὲ θὰ παγαίνῃ μὲ τὸ φόρεμά μου» ἀπάντησε, «ἐκτός τούτου ὁ ἀνιψιὸς τοῦ βουλευτῆ μου ἔστειλε ἀληθινὰ κοσμήματα κι' ὅλοι ξέρουν πὼς τὰ κοσμήματα ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ τὰ λουλούδια.»

«Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶται ἀχάριστη!» εἶπε ὁ σπουδαστὴς θυμωμένα καὶ πέταξε τὸ ρόδο στὸ δρόμο. Ἐπῆσε μέσα στὸ βαρκο κι' ἕνα κάρσο πέρασε πάνω του.

«Ἀχάριστη!» εἶπε τὸ κορίτσι. «Νὰ σοῦ πῶ, εἶται πολὺ χωριάτης. Κι' ἔπειτα ποῦς εἶσαι σύ; Ἐνας σπουδαστὴς. Δὲν πιστεύω νὰ φέρεις ποτὲ χρυσὰ κομπιά στὰ παπούτσιά σου ὅπως ὁ ἀνεψιὸς τοῦ βουλευτῆ καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρτέλα της καὶ μπῆκε μέσα στὸ σπίτι.

«Τι κουτὸ πράμα πού εἶναι ἡ ἀγάπη,» εἶπε ὁ σπουδαστὴς καθὼς ἔφευγε. «Δὲν ἔχει εὔτε τὴ μισὴ ὠφέλεια τῆς λογικῆς καὶ δὲν ἀποδείχνει τίποτε λέει πράγματα πού δὲ γίνονται ποτὲ καὶ σὲ κάνει νὰ πιστεύης ἄλλα πού δὲν ὑπάρχουν. Πραγματικά, δὲν εἶναι καθόλου πρακτικὴ καὶ στὴν ἐποχὴ μας το πᾶν εἶναι νὰ εἶται πρακτικὸς. Θὰ ξαναανυρίτω στὴ φιλοσοφία μου καὶ θὰ σπουδάσω μεταρυσικῆ.»

Κι' ἐγύρισε στὸ δωμάτιό του, ἐβγαλε ἕνα μεγάλο βιβλίον κι' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ.

(Μετάφραση Κ. Γ.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

— Τὶς δυσκολίες πού θὰ βρίσκουμε ἐνδίδοντας τὴ «Βίγλα» στὸ Μεσολόγγι τίς εἶχαμε ὑπ' ὄψην μας, καθὼς καὶ τίς πικρίες πού θὰ μᾶς ποτίζανε μερικαί. Μὰ—ἀλλίμονο—δὲ φανταζόμεστανε κι' ἕνα τέτοιον ἄγριον πόλεμο, πού κήρυξαν ἐναντίον μας κάποιες ντόπιες πατσαβοῦρες... καὶ κάποια ἐκφυλλὰ μοσομολύκεια. Πολλοὶ μᾶς ἐπιτιμάτιζαν γιὰ τὴ γλῶσσα μας καὶ μᾶς φησὶσανε γλωσσικὲς ρετσέτες... μὰ τὰ καταπότιά τους εἶναι ἀνώφελα γιὰ τὴ «Βίγλα». Τέτοιαι γιαιτροὶ μονάχα γιὰ τὴ λίμνη τῆς Ματαράγκας κάνουν.

—Κατάταρδα μᾶς λύπητε, καθὼς κι' ὅλο τὸ διανοούμενο κόσμον, τὸ ἀγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου τεχνίτη τοῦ λόγου Κωνσταντίνου Θεοτοκῆ. Τὰ γράμματα μὲ τὸ θάνατό του χάνουν ἕνα ἀπ' τοὺς καλύτερους ἰδέο λόγους, πού ἀφίνει δυσαναπλήρωτο κενὸ στὴ λογοτεχνία μας.—

—Θεωροῦματε εὐτυχεῖς πού μεταξὺ στοὺς ἐκλεχτοὺς συνεργάτες τῆς «Βίγλας» προστέθηκε κι' ὁ κ. Ἀγγελος Σικελιανός, πού μᾶς ὑποσχέθηκε τηλεγραφικῶς πὼς θὰ στείλῃ ἀρκετὴ συνεργασία του. Θὰ εἶταν μεγάλη παράλειψη γιὰ τὴ «Βίγλα» ἂν ἔλλειπε μεσ' ἀπὸ τίς στήλες της κι' ὁ ἀρχηγὸς τῶν νέων κ. Σικελιανός.—

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

JEANNE ANDRIS. «Στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης», ρωμάντζο αἰσθητικὸ. Πρόλογος: Τάκη Β. Χαϊροπούλου.— Ἐκδότης: Πανελληνίος εἰκονογραφημένη βιβλιοθήκη, Σωμιέρου 4, Ἀθήνα 1923.—

Εἶναι τὸ πρῶτο λογοτεχνικὸ βιβλίον τῆς διδάσκαλ. Ἀνδριανοπούλου. Ρωμάντζο αἰσθητικὸ πού θαδίζει μὲ ἡμερολογιακὴ ἐξέλιξη τοῦ ἔρωτα μὲ ἄς διανοούμενης κόρης πρὸς ἕνα νέο ἄγνωστο. Στὴς σελίδες του, ἕνα τροπᾶρι στὸν ἔρω-

τα φαίνεται κι' ἕνα ἐξιδανικευμένο καὶ ὑπερφλογερὸ αἰσθητικὸν ζεχύνεται, ἐκφραζόμενο μὲ τὴ γυναικίστικη φλυαρία, τὴν ἄμορφη στ' αὐτιά μονάχα τοῦ κάθε βαριά ἐρωτοχτυπημένου γιαιτροῦ βρίσκει θέση μέσα στὴν ψυχὴ του. Μιλᾷει μονάχα τὸ αἰσθητικὸν, ἀφίνει τὴν καρδιά νὰ διευθύνει τὴν πέννα της καὶ προδίνει σὲ κάθε φράση τὴν ἀπόλυτη παράδοση τῆς ψυχῆς της στὸν ἔρωτα.

Ἀυστηρὴ κρίση γιὰ τὸ πρῶτο λογοτεχνικὸ γέννημα ἑνὸς κοριτικοῦ, πού παράσέρνεται ἀπὸ τὴ φλόγα τοῦ αἰσθητικῆς δὲ χρειάζεται εἶναι ὅμοιος ἀπαραίτητη ἡ συστατηστὸ ζήτημα τῆς γλώσσας πού δὲν ἀκολουθεῖ σχεδὸν κανένα κανόνα καὶ ἀφίνει ἕνα εἶδος κακοῦ μιχτοῦ ἰδιώματος, καὶ ἡ ἐκφραση τῆς ἐλπίδας πὼς σ' ἄλλο τῆς ἔργου ἢ οἶδα Ἀνδριαν. Ὅθ μᾶς παρουσιαστῆτε πῶς καταρτισμένη καὶ πῶς ψυχραίμη.

ANTREA LYI ZOY. — «Θλιμμένα λόγια». Βιβλιοπωλεῖο Περ. Τατρίδη, Χίος. Τιμὴ δραχ. 5.—

Ἰστέον ἀπὸ τότες αὐστηρῆς κρίσεις πού γίνανε πάνω στὸ πρῶτο ποιητικὸ βιβλίον τοῦ κ. Λοῦζου ὅταν περιττὸ νὰ ἐπαναλάβουμε καὶ μετὰ τίς ἰδίας συστάσεις. Ἐκφράζουμε ὁμοιωτῆν ἐλπίδα πὼς γρήγορα ὁ κ. Λ. θὰ μᾶς προσφέρει κάτι καλὸ, ἂν ἀφίτει τὸ γκιωνίστικο τόνο πού παρατηρεῖται σ' ὅλα του σχεδὸν τὰ τραγούδια κι' ἂν, δουλεύοντας μὲ περισσότερὴ ἐπιμέλεια τὸ στίχο του διώξῃ μερικὲς ἀκολαίσθητες καὶ τραχιῆς λέξεις πού δὲν ταιριάζουν σὲ πολὺ εὐγενικὸ τίτλο.—

M. K. X.

ΚΩΣΤΗ ΜΠΑΣΤΟΥΝΟΠΟΥΛΟΥ.— «Τὸ μοντέλλον δρᾶμα σὲ τρεῖς μέρη. Ἐκ τοῦ Βιβλιοπωλείου Ζακάρη, Πεισματζόγλου— Πανεπιστημίου Ἀθήνα 1922. Τιμὴ δραχ. 8. (Θὰ γράψουμε στ' ἄλλο φύλλον).—

ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗ.— «Πρωτοβόρεια» (διηγήματα σειρά πρῶτη).

Ἐκδοση περιοδικῆ «Ἐσπερος», Σύρα. Τιμὴ δραχ. 8. (Θὰ γράψουμε στ' ἄλλο φύλλον.—

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Γιὰ τὴν ἀποφυγὴ κάθε παρεξηγήσεως παρακαλοῦνται ὅσοι στέλνουν κάτι γιὰ τὴ «Βίγλα» καὶ ἰδίως χειρόγραφα νὰ τὰ συσταίνουν ἀποκλειστικὰ στὴ διεύθυνση πρὸ παραθέτουμε σ' ἄλλη σελίδα.—

ΔΗΛΩΣΗ

Γεὰ λόγους ἀποκλειστικῶν στρατευομένων ὑποχρεώσεων ἀναγκάζομαι μὲ λύπη μου τὰ δηλώσω πῶς μὲ τὴ διεύθυνση τῆς «Βίγλας» ὄν ἔχω καμιά σχέση.

ΓΕΡ. ΚΑΣΟΛΑΣ Ζωγράφος

ΛΑΘΙΑ

—Στὴ 2ῃ σελίδα ὁ 4ος στίχος τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ κ. Πορφύρα νὰ διαβαστεῖ:

«Μ' ἀνθρώπους πρὸ βασιάνισεν ἢ θά' αστακί
ἢ ρώγια».—

—Στὴν 5ῃ σελίδα στὸν 6ο στίχο τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ κ. Τ. Ἄγρα ἀντὶ λυτρά — γλυστρά,

—Στὴν ἴδια σελίδα καὶ στὸ 2ο στίχο τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ κ. Νικοκύβουρα ἀντὶ σκῆμα-κῦμα.

—Στὴν 9ῃ σελ. καὶ στὸν 7ο στίχο τοῦ τραγουδιοῦ κ. Παναγιωτοπούλου ἀντὶ ἀρωτιάραν—ἔρωτιάραν.—

—Στὴν ἴδια σελίδα ὁ «Χειμῶνας» εἶναι ἐστὶ ξεχωριστὰ τετράστιχα.

—Στὴ 12ῃ σελ. καὶ στὸν 28ο στίχο ἀντὶ χαίρετίζοντας—τερετίζοντας.

—Στὴ 14ῃ σελίδα ὁ 34ος στίχος νὰ διαβαστεῖ: «... στὸ κώτερο κοινοπολόγον ἢ στοχατιῆ ἢ ἰδέα τοῦ Μεσιανισμοῦ...»

—Στὴ 22 σελ. καὶ στὸν 1ο στίχο τοῦ «Πέθοι καὶ καημοὶ» τὰ παρωδικὰ ἢ παροδικὰ.—

— ΜΙΚΡΟΚΟΥΒΕΝΤΕΣ —

κ. Ι. Ζήρ.— Τὸ διήγημά σας ὄχι καλὸ. Προσέχετε νὰ μὴ σὰ; παρασύρουν κάτι ἰδίαι: τοῦ ἢ ἀποτυχία εἶνε βεβαίη ἀπὸ πρῶν. Ἀκόμα μὴ φανερῆτε τόσο πολὺ καὶ μακροβαίνει ἡ διήγησις χωρὶ κανένα γούστο καὶ δύναμη.— κ. Γ. ΑΡΓΥΡ. Εὐχαριστοῦμε! Περιμένουμε κι' ἄλλα.— Β. ΦΡΕΦ. Σοφά. Γιὰ τὰ ἐνθουσιώδικα λόγια σας χίλια εὐχαριστῶ. Σὰ; γράψαμε γιὰ ὅτι μὰ; ρωτήσατε.— κ. Γ. ΔΙΑΝ. (Κεφελόβουρο) Εὐχαριστοῦμε πολὺ καὶ περιμένουμε— κ. Α. Σ. (Ζῆκονθο). Στείλτε μας καλύτερα. Περιμένουμε ἐνεργείας σας. Γράφουμε.— κ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓ. (Μελιγκλά) Μπρόβο καλὸ παιδί πρὸς μὰ; ἐκτίμησις. Εὐχαριστοῦμε καὶ περιμένουμε ἐνεργείας σου.— ΧΡ. ΓΚΑ. (Αἰδιούδη) καὶ Θ. Μ. Ἀπαντήσαμε σ' ὅτι μὰ; γράψατε.— κ. Η. ΠΕΚΡ. (Ἀθήνα) Περιμένουμε πρωτόστυπο διήγημά σας.— Διδχ Γ. ΑΝΔΡΙΑΝ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τίς ἐνέργειάς σας.

Περιμένουμε τίποτε καλύτερο.— κ. Κ. ΜΙΑΣΤΟΥΝ. (Πειραιά) Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ γιὰ τίς ὑποσχέσεις σας. Περιμένουμε.— κ. Δ. ΡΟΥΝΤ. (Θεσσαλία) Γράψαμε καὶ περιμένουμε.— κ. ΣΤ. ΚΑΦΟΜ. (Χανιά) Ἀπειρες εὐχαριστίες γιὰ τὴν ἐχτίμησιν σας. Ἐλπίζουμε σὲ μεγάλες σας ἐνεργείας.— κ. ΠΕΤΡ. ΧΑΡ. Μείνετε ἤσυχοι! Γράψαμε.— κ. ΜΑΡΚΗΣ. Ἐχετε μεγάλες ἀξιώσεις γιὰ τιποτένεια πράγματα. Τὸ τραγουδί σας καθεὶν τὸ διαβάσαμε φύσηξε δυστυχῶς ὁ ἀέρας καὶ τὸ ῥιξε μεσ, τὸ κλάθι.— κ. Σ. ΝΙΚΟΚΥΒ. (Κέρκυρα). Γράφουμε.— Διδχ Ε. ΤΥΜΒΙΟΥ, (Λοιδίνο) Στείλαμε καὶ γράψαμε. Περιμένουμε ὑποστήριξιν σας.— κ. ἌΝΤΡ. ΛΟΓΙΖ. (Χίω) Λάβουμε κι' εὐχαριστοῦμε.— Διδχ ΒΛΑΣ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ. (Κεζάνη) Λάβουμε εὐχαριστοῦμε. Γράψαμε καὶ περιμένουμε ἐνεργείας σας.— κ. ΔΗΜ. ΑΝΔΡΙΚΟΠ. (Αργεῖο) Λάβουμε κι' εὐχαριστοῦμε. Ὁ «Ποιητής» σου καλοῦσαικος, σκεπάζει πώδεχαι ἀκετὴ πικητικὴ πνοή. Μελέτα λοιπὸν καὶ δούλευε.— κ. Η. ΣΚΟΥΡΑ. (Κεράσσο) Τὸ τραγουδιστὸς καλὸ, ὄχι ὅμως ἀκόμα γιὰ δημοσίευμα. Στείλε με καὶ ἐννοῦμε τίποτε καλὸ ὅτι τὸ δημοσιεύουμε.— κ. Κ. ΣΤΑΘ. Τὰ ἴδια πρὸς λέμε στὸν παραπάνω. Σίγουρα γρήγορα θὰ γράψατε καλὰ. Σήμερα ἔμω; σὰ; παρασερῶν ὁ ῥίμος.— κ. Γ. ΑΝΘΟΥΣ. (Βέλο) Τὰ τραγουδία σας καλὰ.

Τοπογράφειον Ἄδ. Γοργορίνη.